

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 24

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 24

Ekim 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

iç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhütlü: 240.000 TL

Yurtdışı: DM 85

Yurtdışı Taahhütlü: DM 97

Jürmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba,

* Bu sayımızda Fındıkfaresi'nin yerine bir anket formu koyduk. Dileğimiz en kısa zamanda bu anketi doldurup bize postalamanız. Bu çabanıza karşılık küçük bir de armağanımız var: Bir arkadaşınıza **ücretsiz tanıtım aboneliği!** **Kırmızıfare**'nizi tanıtmak istediğiniz bir arkadaşınızın adını, adresini anket formunun sonundaki yerine yazmayı unutmayın. Böylece o arkadaşınız sizden bir armağan olarak **Kırmızıfare**'yi üç ay boyunca ücretsiz alacak.

* **Kırmızıfare**'nizin birinci cilt kapağı hazırlanıyor. Birinci ciltte şimdiye kadar çıkmış olan ilk 14 sayımız yer alacak. İlk 14 sayıdan (veya daha sonraki sayılardan) elinizde eksik olan varsa hemen **Kırmızıfare**'nizi arayıp **Eksik Sayılar Sipariş Formu** isteyin.

* İlk 14 sayınız tamamsa, yine **Kırmızıfare**'nizi arayıp **Cilt Kapağı Sipariş Formu** isteyin.

* Elinizde hiç **Kırmızıfare** yoksa, **Kırmızıfare**'nizi arayıp **Hazır Cilt Sipariş Formu** isteyin.

* Unutmayın, **Kırmızıfare**'nizi ancak ciltli olarak uzun yıllar koruyabilirsiniz. Unutmayın, ilerde **Kırmızıfare**'nizin eski sayılarını ve eski ciltlerini bulmanız daha zor olabilir.

* Cilt kapağı ve eski sayılar siparişe göre üretileceğinden, dileğinizi **Kırmızıfare**'nize en kısa zamanda iletmelisiniz.

Telefonumuz: 252 63 75 - 252 63 76

Kırmızıfare

İçindekiler

Flüt Çalıyoruz.....	Ayla Çınaroğlu 3
Dodo Resim Yapıyor.....	Melek Güngör 4
Sihirli Fotoğraf Makinesi.....	Dilek Aykul Bishku 10
Beyaz Tavşan.....	Colette Barbé 16
Kırmızıfare 1993 Anketi	
Onu Seviyorum (13).....	Fatih Erdoğan 19
Üç Sihirli Öpücük.....	Aytül Akal 20
Serçeler ve Tilkiler.....	Gülsevin Kıral 25
Eşekçik'in Kuyruğu Nerede?.....	A. A. Milne 28
İpucu Bizden Çözümü Sizden.....	Turan Yüksel 34
Bir Kitap Bir Yazar.....	36

FLÜT ÇALIYORUZ

Ayla Çınaroğlu

Do re mi fa sol
kolay değil flüt çalmak
'Doğru üflemek notaları
Doğru sesler çıkarmak.
Do do sol sol, do do sol

La si do, solla si
Ritm, ölçü çok önemli
yılmadan çalışmalı
İyi kullanmalı nefesi
Sol la si, fa solla si

Mi mi fa sol sol fa mi re
'Bir sevgi evreninde
yürek atışı gibi müzik
Coşkuyla, uyum içinde
Do do re mi mi re re

Mi mi fa sol sol fa mi re
Ne güzel böyle hep birlikte
Seslere aktarmak duyguyu
Seslerle ulaşmak sevgiye
Do do re mi re do do

Resim: Ayşe Çınaroğlu

Ayşe 6.91

DODO RESİM YAPIYOR

Melek Güngör

Resimler: Mustafa Delioğlu

4

DODO RESİM yapmaya karar verdikten sonra, dedesinin geçen doğum gününde armağan ettiği resim defterini ve siyah resim kalemini hazırladı. Sokakta resim yapmanın çok iyi olacağını düşünüyordu. Belki parka gider, havuz başında

oturarak güzel resimler çizebilirdi. Resim malzemeleri koltuğunun altında, kapıdan çıkarak yürümeye başladı. Karşıdan, çok küçük yaşından beri bale dersi alan Selin geliyordu.

"Nereye böyle Dodo?" diye merakla sordu elindeki bale

papuçlarını sallayarak.

"Resim yapmayı düşünüyorum," dedi Dodo. "Bunun için parka gidiyorum, ne resmi yapacağıma karar vereceğim çünkü."

"Ah, benim resmimi yapmak istemez misin?" diye haykırdı Selin. "Bak, bale papuçlarımı da giyerim hemen. Şu bale figürüne ne dersin?" dedi heyecanla. Dodo'nun, bale yaparken resmini yapmasını çok istiyordu anlaşılan.

"Bak bu iyi olur doğrusu," dedi Dodo. "Ama yine de parka gitmeliyim."

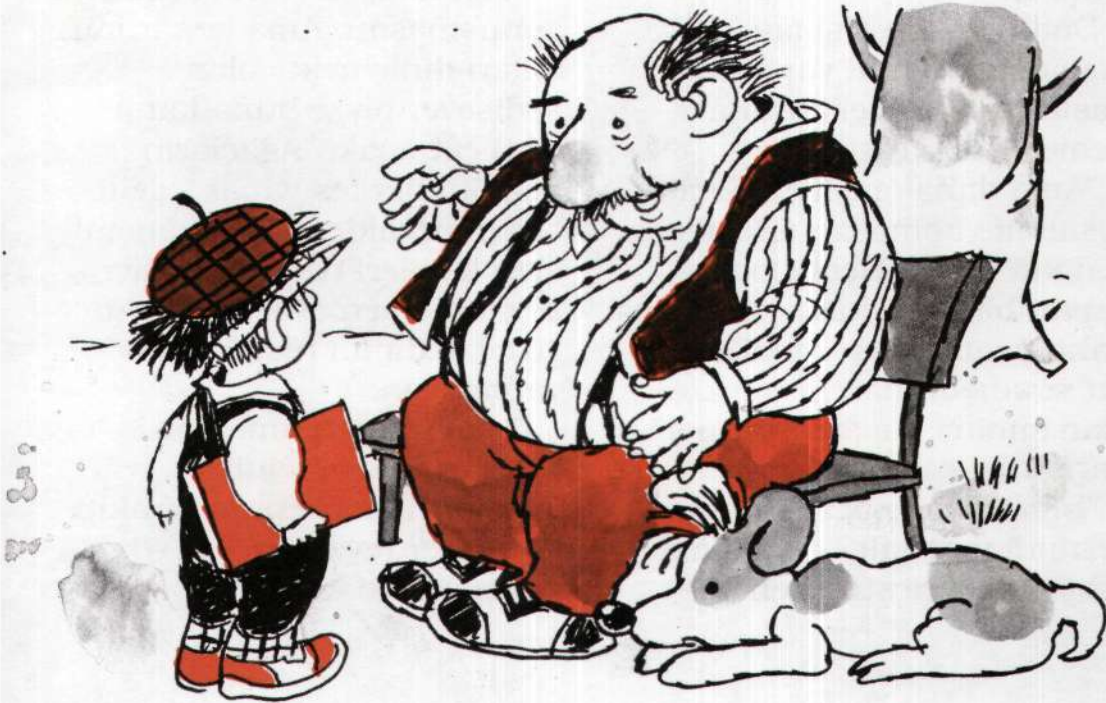
Selin arkadaşının bale yapan resmini çizeceğinden emin,

parka birlikte gitmelerini teklif etti.

Oturdukları eve çok yakın olan park, o gün oldukça kalabalıktı. Şişman amca Dodo'nun elindeki resim malzemelerini görünce, hemen ilgilendi ve ne resmi yapmak istediğini sordu ona. Dodo da henüz ne yapacağına karar vermediğini söyledi. Şişman amca bunu öğrenince, yapacağı resim konusunda yardımcı olmayı önerdi hemen.

"Bence bir insan resmi en güzel resimdir," dedi sır verircesine.

"Benim resmimi yapmaya ne dersin? Koca göbekli bir

adamin resmini çizmek, hem kolay hem de zevklidir sanırım."

Dodo oturup şişman amcanın resmini yapmaya başlamıştı ki, Selin buna hemen karşı çıktı.

"Ama daha önceden benim resmimi yapmasını istemiştin şişman amca. Bence bale yapan bir genç kıızı resmetmesi daha uygun olur," dedi. Tam bu sırada oradan geçmekte olan simitçi dayanamayıp söze karıştı.

"Bence Dodo ağaçların resmini yapmalı," dedi simit tablasını yerleştirirken.

"Ağaçlar çok güzeldir, resim yapan herkes ağaçları resmetmeli," diye sürdürdü konuşmasını. Ama kenardan onları dinlemekte olan kedisever teyze buna karşı çıktı çabucak. "Ağaçların resmini herkes yapar," dedi beğenmezlikle. "Bence önemli olan kedileri resmetmektir. Dodo, hemen oturup benim güzel kedimin resmini yapmalısın."

Dodo şişman amcanın, Selin'in ve simitçinin isteklerini bir kenara bırakıp, kedisever teyzenin kucağındaki kediye

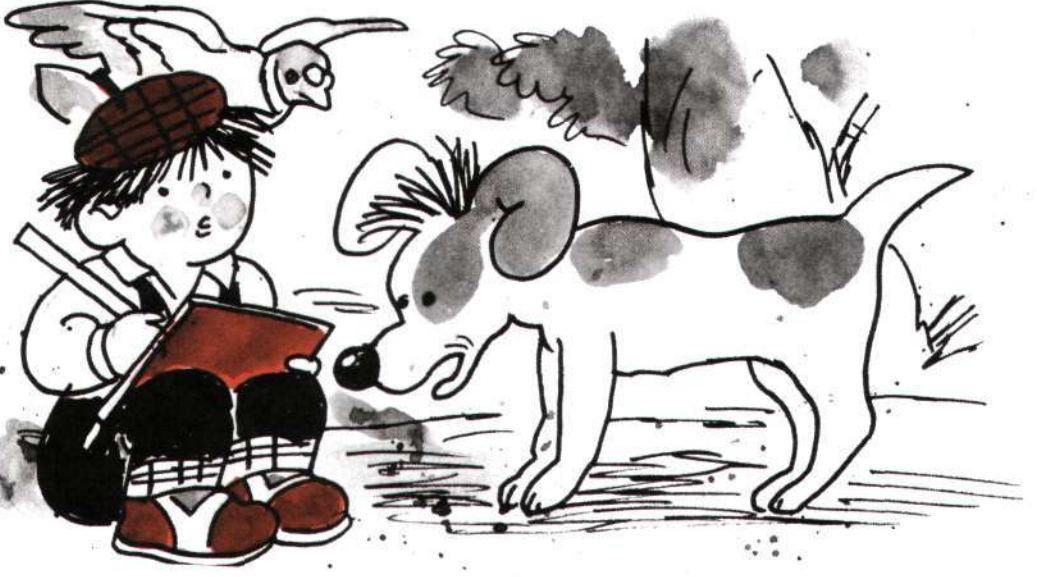
resmetmeye koyuldu.
Ancak parkta
bulunanların tümü
Dodo'nun dağ resmi
yapmasını istiyordu.
Oysa üç liseli genç
kız, onun deniz resmi
yapmasının daha iyi
olacağını
düşünüyordu.

Artık Dodo, kedi
resminden sonra dağ
resmi yapmaktan da
vazgeçmiş, deniz
resmi yapmaya
çalışıyordu. Parkta
bulunanlarsa,
Dodo'nun ne resmi
yapması gerektiği
konusunda hâlâ bir
anlaşmaya
varamamıştı.
Kedisinin
resmedilmesini
isteyen kedisever
teyze, dağ resmi üzerinde ısrar
eden emekli Hasan Beyle
tartışıyordu. Şişman amca,
askılı pantolonunun üzerinden
görünen kocaman göbeğinin
resmedilmeyişinin, haksızlık
olduğunu düşünüyordu.
Selin'e gelince o da bale
yaparken resmini yapmayan
Dodo'ya çok kırlmıştı ve
neredeyse ağlamak üzereydi.

Tam o anda bir güvercin geçti
Dodo'nun yanından. "Gelsene
benimle," dedi usulcacık.

Dodo o sırada yaptığı deniz
resminden de vazgeçmiş,
mahalle arkadaşı Çan'ın
yapmasını istediği top
resmine başlamıştı.
Etrafındakiler, kendi
istedikleri resmin yapılması
için o kadar ısrarlıydı ki, artık

Dodo'yu unutmuş görünüyor, aralarında tartışıp duruyordu.

Dodo resim defterini ve kalemını alarak güvercinin peşinden giderken, kimse onun gittiğini fark etmemişti.

Güvercin, yerlere dökülmüş yiyecek kırıntılarını yer görünüyordu ama derdi başkaydı. Güzel bir resminin çizilmesini arzuluyordu o da. Eğer istediği kadar güzel olursa, bunu Yeni Cami'nin önünde dolaşan tembel kuzenlerine göndermekti amacı.

"Şöyle göklerden süzülürken çizmelisin beni," diyordu güvercin. "Kuzenlerime

göstermeliyim ne kadar güzel uçtuğumu. Oysa onlar habire cami avlusunda pinekliyor, atılan yemlerle şişmanlamaktan başka bir şey yapmıyor."

Dodo tam kalemı eline almıştı ki, şişman amcanın köpeği Mob yanlarına geldi.

"Efendim şişman amcanın resmini yapmamana çok kızdım," dedi öfkeyle. "Seni ancak, eğer benim resmimi yaparsan ısırمام." Dodo çaresiz güvercinin resmini yapmayı bırakıp, köpek Mob'unkini yapmaya koyuldu. Bu arada parktakiler, Dodo'nun yanlarından

uzaklaştığını fark etmişti,
hepsi birden, onun köpeğin
resmini
yapmakta
olduğu yere
geldi.

Kedisever
teyze, "Aman
Tanrım!" diye
haykırdı. "Bir
köpek resmi ha!
Ne kadar
korkunç." Ama
köpek Mob
kızgınlıkla
havlayınca
hemen susmak
zorunda kaldı.

Liseli kızların
üçü birden,
"Köpek Mob'un
tehditle Dodo'ya
resmini
yaptırması
haksızlık," dedi.
"Dodo köpek
resmi yapmak
istiyor mu
bakalım?"

"Oo, evet,"
dedi emekli
Hasan Bey. "Biz
hiç Dodo'ya ne
resmi yapmak istediğini
sormadık."

"Söylesene Dodo," dedi

simitçi, "Sen ne resmi yapmak
istiyorsun?"

"Şey, ben mi,"
diye sıkıntıyla
etrafına
bakındı
Dodo. "Ne
resmi
yapmak mı
istiyorum?
Bilmem, ne
resmi
yapmalıyım
acaba?
Buldum! Ben
bir fil resmi
yapmalıyım.
Evet evet
bütün
istediğim bu,
kararımı
verdim.
Sizlerin
isteklerini
yerine
getiremediğim
için özür
dilerim.
Çünkü tüm
istediğim
koca kulaklı
ve uzun
hortumlu bir

fil çizmek. Belki başka bir
zaman bir fil daha çizerim, kim
bilir."

SİHİRLİ FOTOĞRAF MAKİNASI

Dilek Aykul Bishku

Resimler: Betül Sayın

10

BİR ZAMANLAR işini çok seven genç bir fotoğrafçı varmış. Akıllı bir cadı olan büyükannesi ona yirminci yaşgününde sihirli bir fotoğraf makinası armağan etmiş. Antika görünümlü, tozlu, koskocaman bir makinaymış bu. Cadı, armağanını gül diken desenleri ile süslü bir kağıda sarmış, pembe bir kurdele ile süslemiş ve torununa verirken, "Bu makina insanların, görünenin ardındaki gerçek yüzlerinin fotoğrafını çeker," demiş. "Ama çok dikkatli olmalısın. Çünkü bu makinaı kullanmak

görüldüğü kadar kolay değildir, çok maharet ister."

Genç adam armağanını sevinçle almış ve sabırsızlıkla dışarıya koşmuş. Önce en yakın arkadaşının resmini çekmiş.

Arkadaşı ellerini cebine sokup neşeli bir gülümseme ile fiyakalı bir poz vermiş.

Düğmesine basılınca makina tuhaf sesler çıkarmaya başlamış. Bızzz-Vızzz-Bızzz... İkisi de büyük bir şaşkınlıkla kameradan çıkan fotoğrafa bakakalmış. Seksen yaşlarında, beli iki büklüm, yaşlı bir adamın resmiymiş bu. Arkadaşı, "Hayır, olamaz! Ben bu değilim!" diye bağırduğında genç fotoğrafçı, "Evet, ne yazık ki işte sen busun. Dışın genç ama, için yaşlı ve yorgun bir adam senin," diye cevap vermiş.

O sırada, aralarından su sızmayan iki arkadaş olan komşuları oradan geçiyormuş. Genç fotoğrafçı onlardan kendisine poz vermelerini rica etmiş. İki komşu bunu memnuniyetle kabul ederek kol kola girmiş ve gülümsemişler. Bızzz-Vızzz-Bızzz..

Makinadan birbirlerine öfke ve kıskançlıkla bakan iki kişinin fotoğrafı çıkmış. "Hayır, olamaz! Bu biz değiliz!"

"Ne yazık ki, aslında birbirinizi hiç de sevmiyorsunuz siz," demiş genç adam. "Belki farkında değilsiniz bunun, ama gerçek işte burada." Sonra da onları ellerindeki resme hayretle bakar bırakıp uzaklaşmış.

Fotoğrafını çektiği üçüncü kişi dünya güzeli bir genç kızmış. Ne var ki fotoğrafını görünce güzel kız da diğerleri gibi haykırmaktan kendini alamamış. "Hayır, olamaz! Bu ben değilim!" Resimde çirkin bir kurbağa varmış çünkü. "Dışın ne kadar güzelse için de o kadar çirkin," demiş genç adam resme bakarak, "İşte ispatı."

Fotoğraf makinası genç

fotoğrafçıya hiç kimsenin dıştan görüldüğü gibi olmadığını göstermiş. Sihirli fotoğraf makinası sayesinde kendisini çok güçlü ve akıllı hissediyormuş genç adam. Öyle ya, artık kimsenin ondan bir şey saklamasına olanak yokmuş. Herkesin iç yüzünü ele veriyormuş makinası.

Çektiği fotoğraflar onu büyük bir meraka sürüklemiş. "Acaba," demiş kendi kendine, "dışı da, içi de kusursuz güzellikte kimse var mı? Sihirli makinamla çektiğim resmi, görünümüne tıpatıp uyan birini bulabilir miyim bu şehirde?"

Böylece genç adam günlerini, şehri sokak sokak gezerek, insanların fotoğraflarını çekmekle geçirmeye başlamış. Dışı da içi de kusursuz, güzelliği gerçek birini aramaya koyulmuş. Bu arada gizliden gizliye, bu kişinin boyu boyuna, yaşı da yaşına uygun bir genç kız olacağını umuyormuş. O zaman onunla evlenerek hayatı boyunca mutlu yaşayabilecekmış.

Bu iş sandığından da zorlu çıkmış. Genç adam zengin mahallelerde dolaşmış, gecekondu semtlerine gitmiş, meydanlarda durup fotoğraflar çekmiş, arnavut kaldırımı yokuşları tırmanmış. Fakat nafile; aradığını bir türlü bulamıyormuş. Resimlerde, kibar beyefendiler kabadayı, güzeller çirkin, sağlamlar hasta görünüyormuş. Bir keresinde, içi de dışı da aynı

çirkinlikte bir adama rastlamış rastlamasına da, aradığı bu değilmiş ki.

Genç adam içi de dışı da kusursuz güzellikte olan kişinin peşindeymiş.

Ilık bir bahar sabahı, umudunu yitirmiş bir halde deniz kıyısında gezinirken, bir banka oturmuş kitap okuyan çok güzel bir kız görmüş. Onun yanına giderek, "Günaydın," demiş, "Ne okuyorsunuz?" Genç kız o zamana dek işittiği en tatlı sesle şarkı söyler gibi konuşmuş. "Çok eskilerde yaşamış bir ressamın hayatını okuyorum," demiş, "Ben resim öğrencisiyim."

Genç adam kızın kusursuz bir güzellikte olduğunu düşünmüş. Akıllı akıllı parlayan gözlerine bakıp, "Ruhu da yüzü gibi güzel olmalı," diye düşünmüş, "Çünkü sabah vakti deniz kenarına oturup bir ressamın hayatını okuyor." Sonra da ondan fotoğrafını çekmek için izin istemiş. Genç kız, onun boynuna eski bir meşin kayışla asılı antika makinaya merakla bakarak, "Pekâlâ, olur," demiş ve kaldığı yere bir işaret koyarak kitabını

kapamış, gülümseyerek poz vermiş.

Bızzz-Vızzz-Bızzz... Çıkan resme bakınca genç fotoğrafçının kalbi heyecandan duracak gibi olmuş. İşte, güzel genç kız karşısındaki kadar güzel, karşısındaki kadar sevimli, resimde gülümsemekteymiş.

Genç adam dizlerinin üzerine çökerek, "Aradığım sensin güzel kız," demiş, "Ne olur evlenelim."

Genç kız bu işe son derece şaşırmış, ama fotoğrafçı, makinasının sırrını ve günler boyu süren arayışının öyküsünü ona anlatınca durumu anlamış. Genç adam, "İşte, dışı da içi de kusursuz, güzelliği gerçek birini sonunda buldum. Ne olur teklifimi kabul et, evlenip mutlu olalım," demiş. Bunun üzerine genç kız akıllı bir gülümsemeyle, "İyi

ama önce senden bir isteğim var," diye cevap vermiş, "Makinanla senin bir fotoğrafını çekmeme izin ver."

Fotoğrafçı bunu memnuniyetle kabul etmiş. Aradığı güzelliği sonunda bulmuş olmanın da sevinciyle, her zamankinden daha neşeli ve güvenli bir edayla kameraya

bakmış. Bızz-Vızz-Bızz...
Genç kız, "İşte!" diyerek
fotoğrafı ona uzatmış. "Hayır,
olamaz! Bu ben değilim!"

Resimde şaşkın bakışlı, kısa
pantolonlu küçücük bir oğlan
çocuğu varmış. Kendisinin
neredeyse iki katı bir fotoğraf
makinasına sarılmış alık alık
gülümsüyormuş.

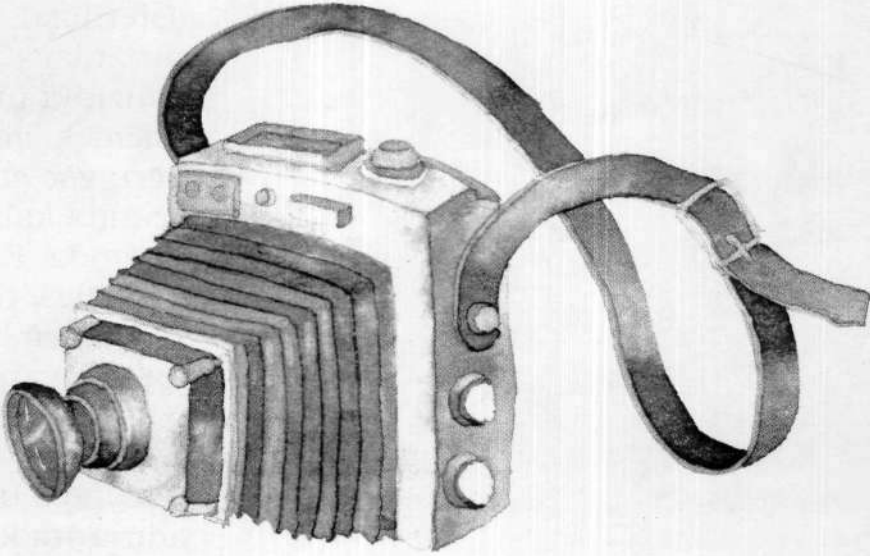
Genç kız, "Umarım
kırılmazsın," demiş, "Yaşı bana
daha yakın biriyle evlenmeyi
tercih ederim. Hoşça kal."
Sonra da kitaplarını toparlayıp
otobüs durağına doğru
uzaklaşmış.

Genç fotoğrafçı bir süre
elinde o komik resim, olduğu
yerde kalakalmış. Nihayet

ayaklarını sürüye sürüye,
sihirli makinayı
büyükannesine geri götürmüştü.

Büyükannesi, "Bu makinayı
kullanmanın görüldüğü kadar
kolay olmadığını söylemişim,"
demiş. "Demek ki görmüş
geçirmiş akıllı cadılar bile, iş
torunlarına gelince yanlış
kararlar verebiliyor. Neyse,
üzülme. Belki biraz daha
büyüdüğünde yeniden
denersin."

Sonra da gerçeğin resmini
çeken sihirli fotoğraf
makinasını alarak, içi bin bir
türlü inanılmaz şeylerle dolu
olan esrarengiz dolabına geri
koymuş.

BEYAZ TAVŞAN

Colette Barbé

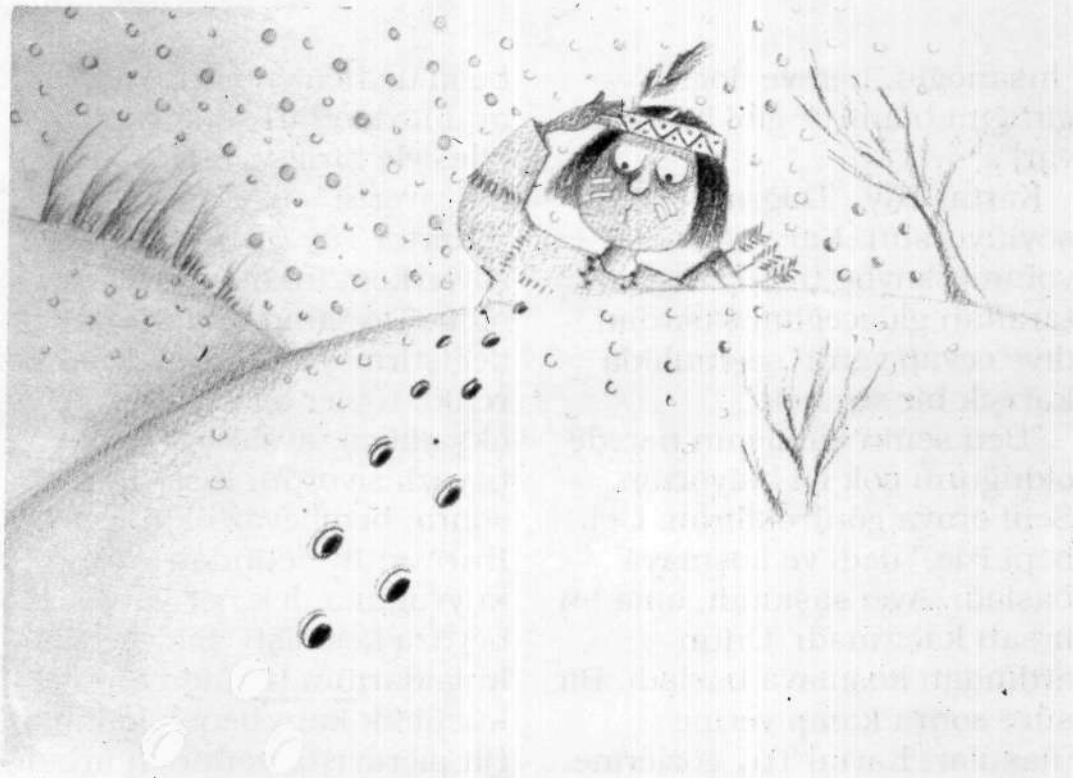
Çeviren: Nükhet İzet

Resimler: Ferit Avcı

**KIZILDERİLİLERİN
ÜLKESİNDE** yaşayan Kartal
Tüy, müthiş bir avcıydı. Yayını
ve oklarını kaptığı gibi ava
çıkardı, her seferinde de eli dolu

olarak dönerdi. Kartal Tüy'ün
bir avdan boş elle döndüğü
daha hiç görülmemişti. Hangi
mevsimde nerede avlanacağını
iyi bilirdi. Aslında o, ormanın
dilini çok iyi bilirdi.
Kartal Tüy'ün karısı
ve çocukları, şimdiye
dek hiç aç
kalmamıştı. Ama bir
yaz, korkunç bir
kuraklık baş
göstermişti. Bütün
hayvanlar
susuzluktan
ölmek için, kuzeye
doğru göç etmek
zorunda kalmıştı. Bu
durumda, Kartal Tüy
ve kabilesi de
kanolarına bindikleri
gibi, hayvanların
ardından gitmeye
başladı...
Kuzeydeki bir alana
çadırlarını kurdular

ve avlanmaya başladılar. Günlerden bir gün, Kartal Tüy bir hayvanın ayak izlerine rastladı... Bu izlerin bir geyiğe ait olduğundan emindi. İçi sevinçle doldu. İşte sonunda ailesini günlerce doyurabilecek bir avı ele geçirmek üzereydi. Koşar adım ilerliyordu izlerin ardından. Ama birden bir kar fırtınası bastırdı. Her yer bembeyaz kesildi. İzlerin yerinde yeller esiyordu artık. Sanki görünmeyen bir el, bembeyaz bir örtü almış ve her şeyi gizlemişti. Kartal Tüy, karlardan yansıyan göz

kamaştırıcı ışıktaki bir kör gibi ilerliyordu. Artık çevresindeki hiçbir şey eskisi gibi değildi. Her yer tanınmaz olmuştu. Rastgele yol alırken acı içinde düşünüyordu:

"Eyvahlar olsun! Kamp yerine ulaşmam çok zor. Peki ya kaybolursam, çocuklarımla karnını kim doyuracak?"

Kartal Tüy bu acı düşüncelere dalmışken, birden boz renkli bir tavşan çıktı karşısına. Tavşan, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Sonra bir hamlede ona doğru sıçradı ve dile geldi:

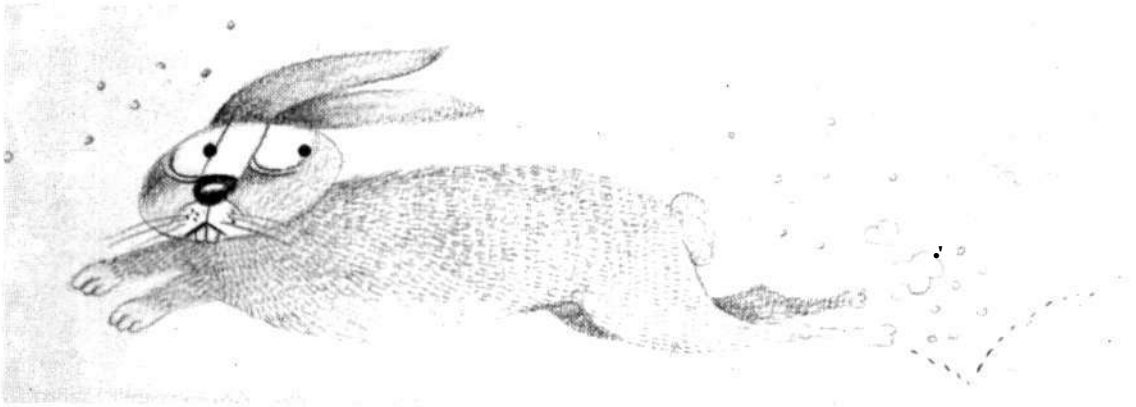
"İnsanoğlu, nereye doğru gittiğini bilmiyor gibi bir halin var!"

Kartal Tüy, "Doğru söylüyorsun. Kar yağınca yolumu kaybettim. Hangi taraftan gideceğimi şaşırdım," diye cevap verdi şaşkınlıkla karışık bir sevinçle.

"Ben senin kabilenin nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Seni oraya götürebilirim. Gel, beni izle," dedi ve koşmaya başladı. Avcı şaşkındı, ama bu fırsatı kaçırmadı. Onun ardından koşmaya başladı. Bir süre sonra kamp yerine ulaştılar. Kartal Tüy gözlerine inanamıyordu. Sevinç içinde eğildi ve tavşanı okşamaya başladı. Bir yandan da şöyle diyordu: "Sağ ol, tavşan kardeşim. Sen benim hayatımı kurtardın. Ama ne eylersin, biz buraya avlanmaya geldik. Avlanacağız. Ailelerimizi ancak böyle besleyebiliriz. Kim bilir

belki de hemen yarın, aramızdan biri seni avlayıp, ailesiyle birlikte midesine indiriverir!"

Kartal Tüy bu sözleri söylerken, inanılmaz bir şey oldu. Tavşanın tüyleri renk değiştirmeye başladı. Evet, boz renkli tüyler ağarıyordu. Avcı okşadıkça tavşanın tüyleri beyazlaşıyordu. Kısa bir süre sonra, bembeyaz oldu. Burnunun ucundan kuyruğuna dek her yanı beyaza kesmişti. Sadece kulaklarının ucunda bir küçücük kara benek kalmıştı. Bir sıçrayışta yerinden fırladı ve koşmaya koyuldu. Kartal Tüy onu bir anda gözden kaybetti. Bembeyaz tavşan, karlar üzerinde hiç belli olmuyordu. Bundan böyle onu hiçbir avcı yakalayamayacaktı! Bu günümüze dek böyle devam etti. Sonsuza dek de böyle sürecek.

KIRMIZIFARE ANKETİ - 1993

Kırmızıfare sizindir...

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi sizin derginizdir. Onu sizlerin ilgisi var etti, geliştirdi ve ülkemizin en çok beğenilen çocuk dergisi haline getirdi.

Kırmızıfare'yi siz şekillendirin...

Önceki yıllarda olduğu gibi, bu yıl da derginizin biçimini, içeriğini oluştururken sizin katkınızdan yararlanmak istiyoruz. Kırmızıfare'nizi nasıl görmek istiyorsanız öyle yapalım. Bunun için bize yardım edin. Kırmızıfare'lerinizi önünüze açın ve anketimizi ister tek başınıza, ister bir büyüğünüzle birlikte yanıtlayıp bize yollayın.

Bu yardımınıza karşılık olarak küçük bir armağanımız var: Dilediğiniz bir arkadaşınıza üç aylık ücretsiz tanıtım aboneliği. Bu arkadaşınızın adını soyadını ve adresini bize bildirin. Üç ay boyunca Kırmızıfare bu arkadaşınıza sizin adınıza ve ücretsiz olarak gitsin.

Teşekkür ederiz.

1) Kırmızıfare'ye abone misiniz?

() Evet

() Hayır

2) Kırmızıfare'yle nasıl tanıştınız?

() Kitapçıda gördüm

() Öğretmenim sınıfa getirdi

() Kitap fuarında gördüm

() Arkadaşımda gördüm

() Ailemden birisi eve getirdi

3) Kırmızıfare'de en çok beğendiğiniz beş öykünün adını yazınız.

a)

b)

c)

d)

e)

4) Kırmızıfare'de öykülerini en beğendiğiniz beş yazarın adını
a) yazınız

b)

c)

d)

e)

5) Kırmızıfare'de resimlerini en beğendiğiniz beş çizerin adını
a) yazınız

b)

c)

d)

e)

6) Kırmızıfare'de nasıl öyküler okumak istiyorsunuz?

☐ Komik öyküler

☐ Tarihi öyküler

☐ Acıklı öyküler

☐ Bilimkurgu

☐ Korkulu öyküler

☐ Yaşamöyküsü

☐ Macera

☐ Bilgi veren öyküler

7) Kırmızıfare'nin sayfa sayısı...

☐ Yeterlidir

☐ Daha çok olmalı

☐ Daha az olmalı

8) Kırmızıfare'nin eni boyu...

☐ Uygundur

☐ Daha büyük olmalı

☐ Daha küçük olmalı

9) Kırmızıfare'yi sizden başka kimler okuyor?

☐ Arkadaşım

☐ Kardeşim/ablam/ağabeyim

☐ Annem/babam

☐ Dedem/ninem

10) Kırmızıfare'leri saklıyor musunuz?

☐ Evet

☐ Hayır

11) Kitaplığınızda eksik olan sayılar hangileri? (Üstünü çiziniz)

1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24

12) Eksik olan sayıları edinmek ister misiniz?

☐ Evet

☐ Hayır

13) Kırmızıfare'lerinizi ciltletmek ister misiniz?

☐ Evet

☐ Hayır

14) "Fındıkfaresi" bölümünü...

☐ Okuyorum, çok beğeniyorum

☐ Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

☐ İlgilenmiyorum

15) "Merhaba" sayfasını...

☐ Okuyorum, çok beğeniyorum

☐ Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

☐ İlgilenmiyorum

16) "İçindekiler" sayfasını...

☐ Okuyorum, gerekli buluyorum

☐ Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

☐ İlgilenmiyorum

17) Öyküler daha çok...

☐ Yerli yazarlardan olmalı

☐ Çeviri olmalı

18) Dergideki resimler...

☐ Daha çok olmalı

☐ Daha az olmalı

☐ Yeterlidir

19) "Bir Kitap Bir Yazar" sayfasını...

☐ Okuyorum, çok beğeniyorum

☐ Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

☐ İlgilenmiyorum

20) "İpucu Bizden Çözümü Sizden" sayfalarını...

- ☐ Okuyorum, çok beğeniyorum
☐ Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
☐ İlgilenmiyorum

Adım:

Soyadım:

Doğum yılım:

Üç aylık armağan abonelik vermek istediğim arkadaşımın:

Adı

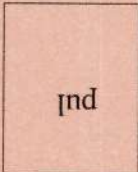
Soyadı

Doğum tarihi (gün/ay/yıl):

Adresi:

(Buradan katlayıp tel zımbasıyla zımbalıdıktan sonra zarfsız postaya verebilirsiniz)

MAVİBULUT YAYINLARI
Yeniçarşı Cad. 33/2 Ferah Ap. Kat 4
Galatasaray 80060 İstanbul

Gönderen:

ÖĞRETMENLER ODASINDA bekliyoruz. Ben ve sınıfbaşkanı. Dersin bitiminde öğretmenimiz ikimizi çağırdı. Dersin bitimi aynı zamanda okulun da bitimiydi. Beşinci sınıfın. İlkokulumuzdaki son dersimiz. Öğretmenimizle son dersimiz... Arkadaşlarımızla son dersimiz... Onunla... Onunla son dersimiz... Son saniyelerde bile hep içimde ona bir şeyler söyleme veya bir şeyler duyma beklentisi... Son teneffüste kantinin önünde karşılaştık. Saçını gözünün üstünden alıp bana güldü. Bu gülüşü sonsuza dek unutmamayı nasıl başarabilirim?

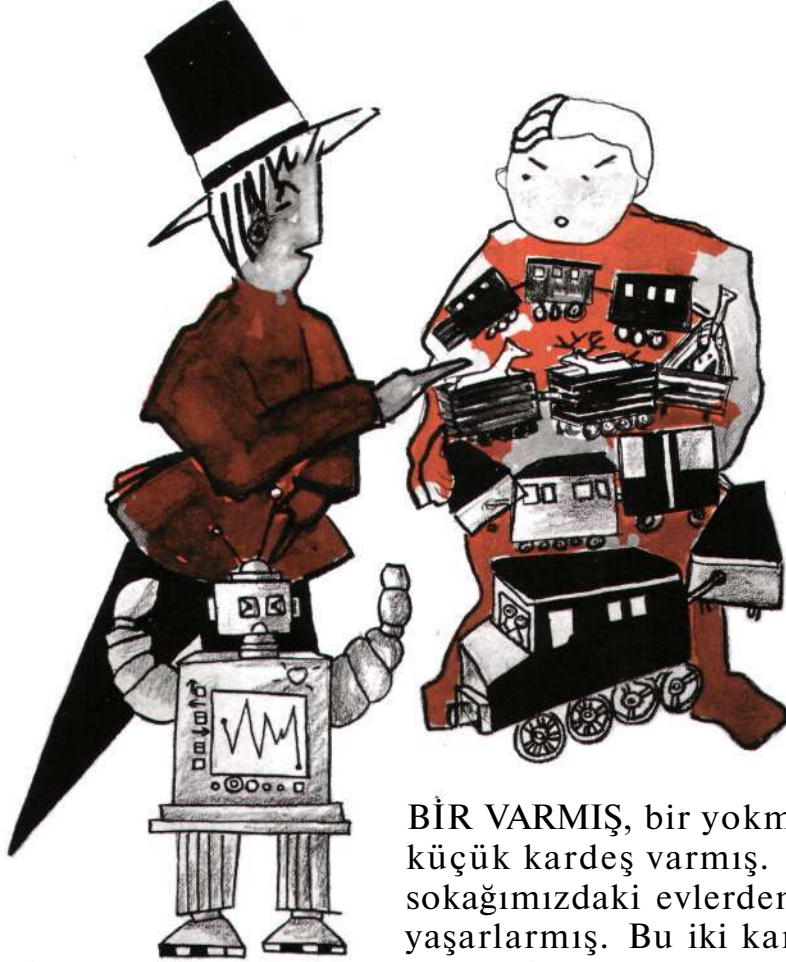
Ona bir şeyler söylemek istiyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum. Ondan bir şeyler duymak istiyorum. Ama ne duymak istediğimi bilmiyorum. O bütün bunları bilmiyor. Ders zili çalar çalmaz koşarak gidiyor. Evi, okulun arkasındaki bayırın tepesinde. Belki onu bir daha göremeyeceğimi düşünüyorum, o örülü saçlarını savura savura bayır yukarı koşarken. Ama şaşılacak bir şey söylüyor öğretmenimiz. "Onun evine gideceğiz!" Annesiyle konuşacaktık. Ortaokula göndermesi için onu ikna edecektik. Çünkü bugün derste ortaokula devam etmeyeceğini söylemişti. Çok çalışkandı oysa. Öğretmenimiz diyor ki, eğer bizler de annesine yalvarırsak belki kabul edermiş.

Hep uzaktan uzaktan baktığım, hep gitmek isteyip de gidemediğim o tepedeki eve doğru yaklaşırken hâlâ ne olup bittiğini algılayamıyorum. Tam okul bittiğinde, artık onu hiçbir zaman göremeyeceğimi düşünürken evine... Evin çevresini tarıyor gözlerim. Kimsecikler yok. Eve ulaştınca ne yapar? Önlüğünü çıkarır. Önlük... Onu hiç önlüksüz görmediğimi düşünüyorum. Önlüksüzken ne giyer? Birden kapı açılıyor. Annesi olmalı. "Buyurun buyurun..." Bahçeye giriyoruz. Çiçekler ve arasında birkaç domates biber fidesi. Beton düzlükte duruyoruz. İçeri mi gireceğiz? O içerde mi? Annesi geleceğimizi biliyormuş. O söylemiş. "Okutamayacağız," diyor öğretmenimize. "Babası da olmayınca..." Babası çoktan ölmüş. Öğretmenimiz diyor ki, "Çok çalışkan, okusa..." Sonra yardım almak ister gibi bize bakıyor. Biz ne söyleyebiliriz? Biz bir şeyler söylersek yararı olur mu? İçimde bir umut... Atılıyorum, ama söyleyecek söz ağzımdan çıkmıyor. Yere bakıyorum yer dönüyor... Domates fideleri, biberler, toprağa saplanmış bir çapa, eski bir tokyo terlik. Herkes bir şey söylemek üzere olduğumu sanıp bekliyor. Bense her şeyi çözecek o sihirli sözleri bulamıyorum bir türlü. Yoksa yok mu böyle sihirli sözler? Gözlerime yaşlar birikiyor, ama dışarı bırakmıyorum. Uzun süren sessizliğin içinden bir hıçkırık duyuluyor. Bulunduğumuz yerin üstündeki pencere hızla kapanıyor. Annesi nezaketle başını sallıyor. Öğretmenimiz de bize işaret ediyor. Gitmeliyiz artık. Yapacak bir şey yok. Biz inerken, onun yükselen hıçkırıkları da bizimle birlikte bayır aşağı iniyor sanki.

ÜÇ SİHİRLİ ÖPÜCÜK

Aytül Akal

Resimler: Mitra Reyhani Gadim

BİR VARMIŞ, bir yokmuş, iki küçük kardeş varmış. Bizim sokağımızdaki evlerden birinde yaşarlarmış. Bu iki kardeş, birbirlerini çok sevmiş. Çok sevmiş ama birbirleriyle tartışmaktan da geri kalmamış. İşte bakın, sesleri buraya kadar geliyor:

"Sana alınan oyuncak benimkinden pahalı. Annem seni

benden çok seviyor, anladım."

"Hiç de bile. Asıl sana geçen gün dondurma aldı çarşıya birlikte çıktığınızda. Fark etmedim mi sanıyorsun?"

"Evet ama sen de fazladan bir çikolata yemiştin. Dondurma onun karşılığıydı, akıllım."

Çocuklar aralarında tartışmakla da kalmaz; durmadan annelerine, "Hangimizi daha çok seviyorsun?" diye sorarak, onu güç durumda bırakırmış. Anneleri, "İkinizi de çok seviyorum," dermiş ama

çocuklar ona inanmazmış.

Anne küçüğünü sevse öbürü küser, büyüğe tatlı bir laf söyleyecek olsa küçüğü somurturmuş. Anne ne yapacağını şaşırırmış. Günlerden bir gün, anne oturmuş sebze soyarken çocuklar gelmiş yanına.

"İşte bak," demiş büyük kardeş küçüğüne, "annemin

seni daha çok sevdiği nereden belli. Senin en sevdiğin sebzeden almış."

"Hiç de bile!" demiş küçük kardeş. "Asıl senin sevdiğin sebze o!"

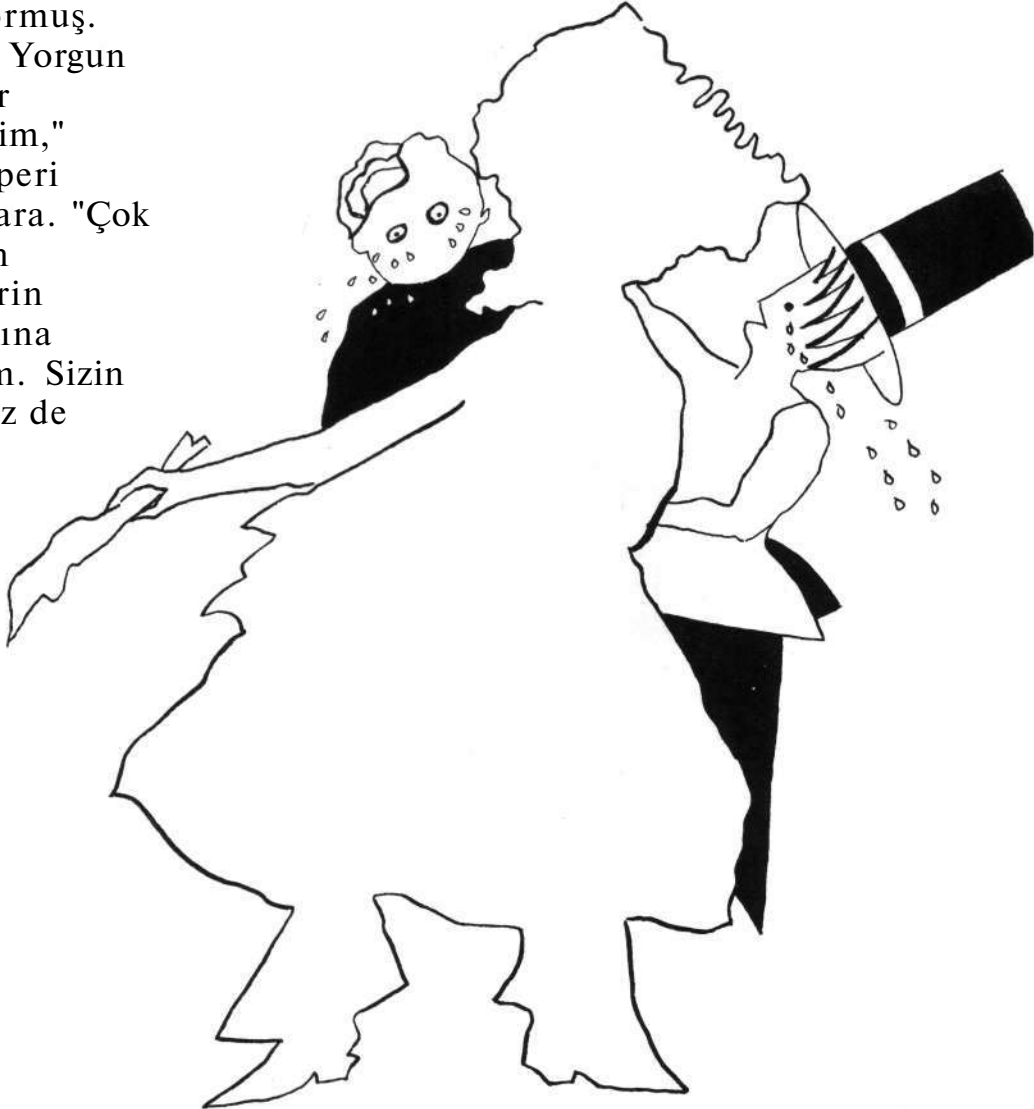
Onlar böyle tartışırken, birden elinde sihirli değneği, bir peri belirivermiş odanın ortasında. Sihirli değneğiyle annelerinin başına yıldızlar serpiyormuş.

"Ben Yorgun Anneler Perisi'yim," demiş peri çocuklara. "Çok yorulan annelerin yardımına koşarım. Sizin anneniz de

tartışmalarınızdan çok yorulmuş. Ben de annenizi bir heykele dönüştürdüm."

Çocuklar annelerine dokunmuş... Olamaz! Gerçekten taştan bir heykelden farkı yokmuş.

"Biz annemizi taştan yapılmış istemiyoruz!" diye bağırmış çocuklar. "Onu yine

sıcak, tatlı ve yumuşacık annemiz yap!"

"Size yardım etmek isterdim ama bunu artık ben yapamam," demiş Yorgun Anneler Perisi. "Ancak siz yapabilirsiniz."

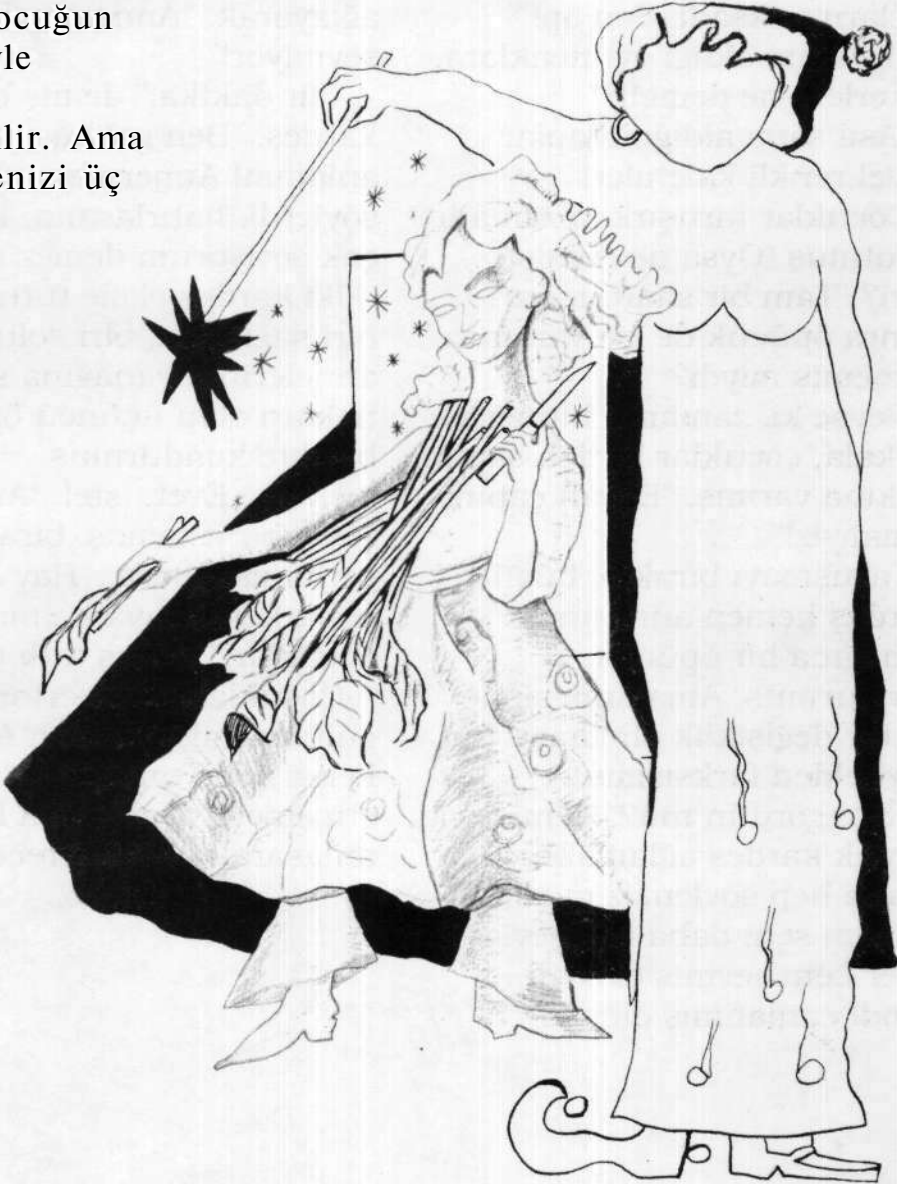
"Biz mi?"

"Evet," demiş peri. "Anneniz ancak en çok sevdiği çocuğun öpücüğüyle yeniden canlanabilir. Ama eğer annenizi üç öpücükle

canlandıramazsanız, bundan böyle hep heykel olarak kalır. Unutmayın, tam bir saatiniz var! Sonra öpücük de işe yaramaz."

Peri ortadan kaybolmuş!

Şimdi ne olacak? Çocuklar annelerini nasıl canlandıracak?

"Neyse," demiş büyük kardeş küçüğe. "Bu çok kolay bir şey. En sevdiği çocuğu sensin ya! Annemi yanağından öpüver uyansın. Bütün gün kucağına alıp okşadığı sensin."

"Hiç de bile!" demiş küçük kardeş. "Asıl en çok seni seviyor. Kaç kez gördüm, şapır şupur yanaklarından öptü, saçlarını okşadı. Sen öp!"

"Ya sana aldığı oyuncaklara, şekerlere ne demeli?"

"Asıl sana aldığı kitaplar, güzel renkli kalemler!"

Çocuklar tartışırken zamanı unutmuş. Oysa ne demişti peri? "Tam bir saatiniz var! Sonra öpücük de işe yaramaz," dememiş miydi?

Neyse ki, zamanın bitmesine az kala, çocuklar birden saatin farkına varmış. "Eyvah çabuk olmalıyız!"

Tartışmayı bırakıp, büyük kardeş hemen annesinin yanağına bir öpücük kondurmuş. Ama annesinde hiçbir değişiklik olmamış. Bir heykelden farksızmış.

"İşte gördün mü?" demiş büyük kardeş ağlamaklı. "Sana hep söylemez miydim? Annem seni daha çok seviyor. Eğer beni sevmiş olsaydı, şimdi canlanmış olurdu.

Haydi sıra sende, çabuk ol!"

Küçük kardeş, annesinin yanağına ikinci öpücüğü kondurmuş. Ama o da ne? Annesinde hâlâ hiçbir değişiklik yokmuş! Uykuda gibi mışıl mışıl uyuyormuş.

"İşte bak, beni de sevmiyormuş, gördün mü?" demiş küçük kardeş ağlayarak. "Annemiz ikimizi de sevmiyor!"

"Bir dakika!" demiş büyük kardeş. "Ben galiba şimdi anladım! Annem her zaman ne söylerdi, hatırlasana. İkinizi de çok seviyorum demez miydi?"

İki kardeş el ele tutuşmuş ve biri sağından, biri solundan, annelerinin yanağına son hakları olan üçüncü öpücüğü birlikte kondurmuş.

Evet... Evet, işte!.. Anneleri şöyle bir esnemiş, biraz da gerinmiş, sonra, "Hay Allah, iş yaparken uyuya kalmışım çocuklar," demiş tatlı tatlı.

Çocuklar birbirlerine bakıp gülümsemiş. Yorgun Anneler Perisi'nden ona söz edip etmemeyi, aralarında konuşup anlaşarak karar vereceklermiş.

SERÇELER VE TİLKİLER

Gölsevin Kırıl

Resim: Kemal Urgan

Bu öyküyü anlatmamı tilki istedi,
Üstelik çok utanmış gibiydi.
Bana, "Bu öyküyü sen anlat," deyip,
O bir köşeye saklanmaya gitti.

Hangi tilki mi, bizim tilki canım,
Hani, kargaları kandıran kurnaz tilki.
Kim bilir kaç kargayı kandırmıştır,
Kaçının acımadan peynirini kapmıştır.

25

Kargalar ağlayadursun, o kaçırır,
Ağzında peynir, yüzünde boş bir kibir.
Doğrusu ya, bu pek hoşuna gider,
Her lokmada kendini daha akıllı hisseder.

Serçeleri de tanırırsınız,
Hani, her günleri bir bayram.
Ağzlarında bitmeyen bir ezgi,
Ezgi deseniz, müthiş neşeli.

Bir gün serçelere rastlar, tilki,
İmrenir onların neşesine, der ki:
Acaba nasıl bir oyun oynadılar,
Kimi kandırdılar da, şimdi böyle kutluyorlar.

Ve karar verir, onları izlemeye
 Yatar bir ağacın gölgesine.
 Serçeler şakıyıp, söyleştikçe
 Tilki bekler durur boş yere.

Günler geçer, bitmez serçelerin şarkısı,
 Serçelerin güneşle, bulutla dansı.
 Her gelen gün, her meltem, her manzara
 Yepyeni bir sevinç olur onlara.

Tilkinin arttıkça artar merakı,
Üstelik çok da sıkılır canı.
Serçeler hem kimseyi kandırmamış,
Hem de neşeleri hiç azalmamıştır.

Dayanamaz sorar içlerinden birine,
"Lütfen söyler misiniz, çok merak ettim de,
Nedir sizi böyle neşelendiren,
Nedir bu güzel şarkıları söyleten?"

Serçe şaşırır bu sözlere, der:
Demek doğruymuş yaşlı serçenin
dedikleri,
Demek yalnızca akıllılar görürmüş,
Bu güzellikleri, bu şöleni.

Tilki pek kızar bu sözlere,
Neler de diyor, şu kendini bilmez serçe.
Anlatır nasıl kargaları kandırdığını,
Tavukları çaldığını ve diğer kurnazlıklarını.

27

Serçe daha da şaşırır şimdi, der ki:
Birisini kandırmak, onun yemeğini
kapmak
Zor değil öyle sandığın gibi.
Hele de güveniyorsa diğerine kişi.

Başkasını aç komadan karnını doyurmak,
Güzellikleri paylaşmak, birlikte yaşamak,
Çok daha zor, ama öyle güzel ki,
Yalnız akıllılar anlar bu gerçeği.

Pufpuf Ayı

EŞEKÇİKİN KUYRUĞU NEREDE?

Alan Alexander Milne

Resimler: Ernest H. Shepard

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

28

BİZİM GRİ Eşekçik, ormanda dikenlerin arasında ayaklan ayrıık, başını bir yana eğmiş tek başına duruyor, bir şeyler düşünüyordu. Kimi zaman kendi kendine üzgün bir sesle, "Neden?" kimi zaman, "Niçin?"

kimi zamansa, "Madem ki öyle, niye?" diyordu ve bazen de ne düşündüğünü kendisi de

bilmiyordu. Bu yüzden, Pufpuf Ayı gelince, ona hüzünlü bir sesle, "Nasılsın?" demek için düşüncelerine ara vermek zorunda kaldığına memnun oldu.

"Sen nasılsın?" dedi Pufpuf Ayı.

Eşekçik kafasını iki yana salladı.

"Pek iyi değil," dedi. "Zaten uzun zamandır hiç iyi hissetmedim."

"Yazık," dedi Pufpuf. "Buna çok üzüldüm. Dur, sana bir bakayım."

Sonra, Eşekçik orada üzgün üzgün yere bakarken, Pufpuf Ayı etrafında döndü.

"Hey, senin kuyruğuna ne oldu?" dedi şaşkınlıkla.

"Ne olmuş ki?" dedi Eşekçik.

"Yerinde yok!"

"Emin misin?"

"Bir kuyruk ya yerindedir ya değildir. Bu konuda

yanılamazsın, değil mi? Ve seninki yerinde değil."

"Peki, orada ne var?"

"Hiçbir şey."

"Bir bakalım," dedi Eşekçik ve yavaşça daha önce kuyruğunun olduğu yöne doğru döndü, sonra onu yakalayamayacağını anlayarak ilk başladığı noktaya gelene kadar öbür yöne döndü, sonra başını eğip ayaklarının arasından baktı ve sonunda derin derin iç geçirip, "Sanırım haklısın," dedi.

"Tabii, haklıyım," dedi Pufpuf.

"İşte her şey ortada," dedi Eşekçik hüzünle. "Bu her şeyi açıklıyor. Hiç kuşku yok."

"Bir yerde bırakmış olmalısın," dedi Pufpuf Ayı.

"Birisi almış olmalı," dedi Eşekçik. "Tam da onlardan bekleneceği gibi," diye ekledi uzun sessizlikten sonra.

Pufpuf yardımcı olabilecek bir şey söylemesi gerektiğini düşündü, ama ne diyeceğini bilemedi. O yüzden, yardımcı olacak bir şey yapmaya karar verdi.

"Eşekçik," dedi ciddi bir sesle, "Ben, Pufpuf Ayı, sana kuyruğunu bulacağım."

"Teşekkür ederim Pufpuf," diye yanıtladı Eşekçik. "Sen gerçek bir dostsun, diğerleri gibi değilsin."

Böylece, Pufpuf Ayı Eşekçik'in kuyruğunu bulmak için yola koyuldu.

Yola çıktığında ormanda güzel bir ilkbahar sabahı vardı. Mavi gökyüzünde küçük pembe bulutlar oynuyor, zaman zaman sanki kızdırmak ister gibi güneşin önünde zıplıyor, sonra arkadaki arkadaşlarının sırası gelmişçesine süzülüp gidiyordu. Güneşe, onların içinden

ve arasından cesurca parlıyordu; bütün kış kürkünü giymiş olan bir çalılık, şimdi yeni yeşil dantelini takınmış olan kayın ağacının yanında çok sönük ve derbeder kalıyordu. Pufpuf Ayı çalılıkların arasından geçip yola koyuldu; katırtırnağı ve süpürgeotunun arasından aşağıya indi, taşla dolu ırmak yataklarını geçti, dik yokuşları aştı ve tekrar katırtırnaklarına vardı. Sonunda yorgun ve acıkmış bir halde yüz dönüm korusuna vardı. Çünkü Baykuş, yüz dönüm korusunda yaşıyordu.

"Eğer birisi bir konuda bir şeyler biliyorsa," dedi kendi kendine, "bu Baykuştur. Ya da benim adım Pufpuf Ayı değildir," dedi. "Ama adım Pufpuf," diye ekledi. "İşte bu kadar."

Baykuş kestane ağacında, büyüleyici eski bir evde yaşıyordu. Evi herkesinkinden daha büyüktü, ya da Pufpufa öyle geliyordu, çünkü hem tokmağı, hem de ipini çekince

çalan bir zili vardı. Tokmağın altında şöyle bir not vardı:

BİR CEBAP İTTİYORTAN
LÜTBEN DİLİ CAL.

Zilin altında ise şöyle bir not vardı:

BİR CEBAP İTTEMİFORTAN
LÜTBEN TOTMADI VUL.

Bu notları ormanda tek okuma yazma bilen kişi olan Christopher Robin yazmıştı. Baykuşsa pek çok yönden zeki olmasına ve okuyup yazabilmesine rağmen, kendi adını BAYKOS olarak yazıyordu ve iş KIZAMIKÇIK veya TEREYAGLI EKMEK gibi zor kelimeleri yazmaya gelince iyice şaşırıyordu.

Pufpuf Ayı iki notu da çok dikkatlice okudu, önce soldan sağa ve daha sonra bir şey kaçırmamak için sağdan sola okudu. Sonra, emin olmak için tokmağa vurdu ve çekti, zilin ipini de çekti ve vurdu ve "Baykuş, ben cevap istiyorum! Ben Pufpuf Ayı," diye bağırdı. Kapı açıldı ve Baykuş dışarı baktı.

"Merhaba, Pufpuf," dedi. "İşler nasıl?"

"Kötü ve üzücü," dedi Pufpuf. "Çünkü Eşekçik, benim arkadaşım, kuyruğunu kaybetti. Buna çok üzülüyor ve suratını asıyor. Lütfen, bana onun kuyruğunu nasıl bulabileceğimi söyler misin?"

"Bu gibi durumlarda," dedi Baykuş, "alışlagelmiş yöntem şudur."

"Çalışıp gitmiş yönetim de ne demek?" dedi Pufpuf. "Ben çok

küçük beyinli bir ayıyım ve uzun kelimelerle baş edemiyorum."

'Yapılacak işler demek.'

"Eğer böyle demekse, aldırmam," dedi Pufpuf kayıtsızca.

"O zaman yapılacak iş şu, ortaya bir ödül koymak."

"Ortaya düdük koymak ne işe yarayacak?"

"Ortaya düdük koyulacak demedim, Pufpuf."

"Dedin, ben duydum."

"Ödül dedim!" diye yüksek sesle bağırdı Baykuş. "Bir not yazıp, Eşekçik'in kuyruğunu bulana büyük bir şey vereceğimizi söyleyeceğiz."

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Pufpuf, kafasını sallayarak.

"Büyük şeylerden söz etmişken," diye devam etti hayal kurarak. "Genellikle şu sıralarda sabahleyin bu saatlerde, küçük bir şey

alırım." Baykuş'un oturma odasının köşesindeki dolaba özlemle baktı, "Bir parça süt ya da, neden olmasın, bir yalamalık bal."

"O halde," dedi Baykuş, "bu notu yazıyoruz ve ormanın her tarafına yerleştiriyoruz."

"Bir parçacık bal," diye mırıldandı Ayı kendi kendine, "Veya şimdi olduğu gibi hiçbir şey." Sonra uzun uzun içini çekti ve Baykuş'un dediklerini dinlemeye çalıştı.

Ama Baykuş uzun uzun

anlattı ve giderek daha uzun kelimeler kullandı, sonunda başladığı yere döndü ve bu notu yazacak olan kişinin Christopher Robin olduğunu söyledi. "Kapımın önündeki notları benim için o yazdı. Onları gördün mü, Pufpuf?" Pufpuf bir süredir gözleri kapalı, Baykuş'un bütün dediklerine sırayla, "Evet," ve "Hayır," diyordu ve geçen sefer, "Evet, evet," dediği için, bu sefer Baykuş'un neden söz ettiğini

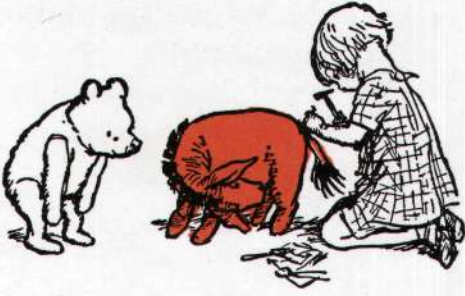
bilmeden, "Hayır, hiç," diye cevap verdi.

"Görmedin mi?" diye sordu Baykuş, biraz şaşırılmıştı. "Gel, dışarı çıkalım da, bak."

Dışarı çıktılar. Pufpuf tokmağa ve altındaki nota, zile ve altındaki nota baktı. Zile ve ipine baktıkça, baktıkça daha önce başka bir yerde buna benzer bir şey görmüştüm diye düşündü.

"Güzel bir ip, değil mi?" diye sordu Baykuş.

Pufpuf kafasını salladı.

"Bana bir şeyi hatırlatıyor," dedi, "Ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Onu nereden buldun?"

"Ormanda buldum. Bir çalının üstünde duruyordu, önce orada birisinin yaşadığını

düşündüm ve zili çaldım, ama hiçbir şey olmadı, sonra zili daha kuvvetlice çaldım ve

elimde kaldı, hiç kimse istemiyor gibiydi, ben de alıp eve getirdim ve..."

"Baykuş," dedi Pufpuf ciddi bir sesle, "bir hata yaptın. Birisi istiyordu."

"Kim?"

"Eşekçik. Sevgili arkadaşım Eşekçik. Ondan çok, çok hoşlanıyordu."

"Hoşlanıyor muydu?"

"Hattâ bağlıydı." dedi Pufpuf Ayı üzgün üzgün.

Bunları söyledikten sonra, onu çözdü ve Eşekçik'e götürdü. Christopher Robin onu eski yerine çiviledi ve Eşekçik kuyruğunu sallayarak, ormanda neşeyle sıçramaya başladı. Bu Pufpuf Ayı'ya öyle komik geldi ki, kendini yatıştırmak için, acele eve gidip bir şeyler atıştırmak zorunda kaldı. Yarım saat sonra ağzını

silerken, kendi kendine gururla şu şarkıyı söyledi:

33

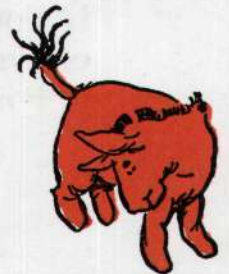
Kuyruğu kim buldu?

Pufpuf, "Ben," dedi.

"Saat tam ikiydi.

(Aslında saat on birdi.)

Kuyruğu ben buldum."

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Sorduğum bilmeceler için, "Çözümü zor bilmeceler," diye sözler geliyor kulağıma. Ama bunun yanında Ayşe Çelik, Erman Çolak, Elvan Çolak gibi arkadaşlarımızın yanıtları ise bize hemen ulaşıyor. Hem de çok sevimli mektuplarıyla.

Zor diyen arkadaşlarımıza bu kez sevimli bilmecelerimizin en kolay çözülebilenlerini soracağım. İpuçlarını da test seçenekleriyle vereceğim. Hani şu, pek sevmediğiniz sınav sorulan var ya! İşte o biçimde. Çözer çözmez de hiç üşenmeden, yanıtlarınızı bize hemen yazmanızı bekliyorum.

Haydi kolay gelsin.

**1- Bilmece, bildirmece
Resim yapar gündüz gece.
Duvarlara asılır
Her gün ona bakılır.
Resim yapar bakınca
Çabucak siler kaçınca.
Hattâ gülsen sen ona
O da gülüverir sana.**

- a) Ressam
- b) Fotoğraf Makinası
- c) Ayna
- d) Poster

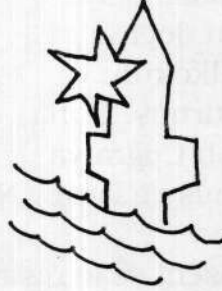
**2- Benim bir dedem var,
Dedemin bir kürkü var,
Kürkünün kırk cebi var,
Kırk cebin kırk bucağı var.**

- a) Pardesü
- b) Tarih kitabı
- c) Marul
- d) Lahana

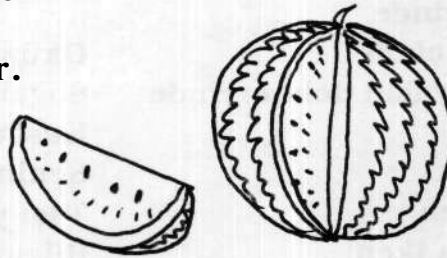
**3- Ol nedir ki
Şekli benzer minareye.
Padişahla akraba olacaktı
Deniz girdi araya.
Yapılması, yıkılması, ne hoş olur taşları
Aklını aldı etrafının yaşları.
Gece yıldız, gündüz kız
Bir padişah, bir o kız.**

- a) Yelkenli
- b) Kızkulesi
- c) Dolmabahçe Sarayı
- d) Kale

**4- Gökten bir karpuz indirmişler
On iki dilime bölmüşler
On birini yemişler
Birine haram demişler.**

- a) Yılın ayları
- b) Ramazan
- c) Aydede
- d) Ayçiçeği

Geçen sayımızdaki bilmecenin karşılığının BAL olduğunu hepiniz anladınız, değil mi?

BİR KİTAP BİR YAZAR

Vay Başıma Gelenler * İlhan Başgöz * Resimler: Fatma Korkut
* Gri Çocuk Kitapları - Pan Yayıncılık (Tel:261 80 72) *
İstanbul 1993 * 13 x 19cm * 25000TL

Amerika Birleşik Devletleri'nde İndiana Üniversitesi'nde Türkçe program direktörü olan Ural-Alтай dilleri ve Folklor Enstitüsü profesörü İlhan Başgöz'ün daha önce yayımlanan "Çıt Etti Çiçek Açtı" adlı bilmeceler kitabından sonra bu kez de bir minik tekerleme kitabını zevkle okuduk.

İlhan Başgöz, Gemerek'te arpalar biçilirken doğmuş, yılı kesin değil. İlkokulu ve liseyi Sivas'ta bitirmiş. Daha sonra Dil ve Tarih Coğrafya

Fakültesi'ne girmiş ve Pertev Naili Boratav'ın asistanı olmuş.

Hoş bir sayfa düzeni ve iç resimlerle hazırlanmış olan "Vay Başıma Gelenler" in bir bölümüyle sizleri başbaşa bırakıyoruz.

**Evvel zaman içinde
Kalbur saman içinde
Gerçek yitmiş yalan dolan içinde**

**Deve tellal iken
Eşek berber iken
Anam mutfakta iken
Babam yatakta iken**

**Ben uyandım sekizde
Okul başlar dokuzda**

...
**Öküz başı, eşek başı
Soğan başı, sarımsak başı
Kuşbaşı, iş başı
Senin yükün gayet ağır
Taşı yavrum taşı
Bilemedin polis amca
Bulamadin polis amca
Benim başım çocuk başı
Bir güzel öğrenci başı
Bir tertemiz insan başı**

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	20.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	20.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	85.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	85.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	55.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	55.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	20.000.-
Balık (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	20.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	20.000.-
Kuş (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	20.000.-
Ormandaki Sincap (Ciltli)/ Simon James	115.000.-

* KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens / A. Exupery (Ciltli)	60.000.-
-----------------------------------	----------

* DERGİLER

KIRMIZIFARE	15.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ	20.000.-

* DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz	100.000.-
------------------	-----------

MAVİBULUT YAYINLARI Yeniçarşı Cad.

33/2 Ferah Ap. D.4 80060

Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

Söylemedi demeyin!

Kırmızıfare "nizin birinci cilt kapağı çıkıyor.

Birinci ciltte *Kırmızıfare* 'nizin ilk 14 sayısı yer alacak.

İlk 14 sayıdan (veya daha sonraki sayılardan) elinizde eksik olan varsa hemen *Kırmızıfare* 'nizi arayıp **Eksik Sayılar Sipariş Formu** isteyin.

İlk 14 sayınız tamamsa, yine *Kırmızıfare* 'nizi arayıp **Cilt Kapağı Sipariş Formu** isteyin

Elinizde hiç *Kırmızıfare* yoksa, *Kırmızıfare* 'nizi arayıp **Hazır Cilt Sipariş Formu** isteyin.

Unutmayın, *Kırmızıfare* 'nizi ancak ciltli olarak uzun yıllar koruyabilirsiniz.

Unutmayın, ilerde *Kırmızıfare* 'nizin eski sayılarını ve eski ciltlerini bulmanız daha zor olabilir.

Cilt kapağı ve eski sayılar siparişe göre üretileceğinden, dileğinizi *Kırmızıfare* 'nize en kısa zamanda iletmeniz.

ABONELİK VE BİLGİ: MAVİBULUT YAYINLARI
Tel: 252 63 75-76* Faks: 244 08 60